

O·W·MIŁOŚZ
MIFIBOSETH

MIFIBOSETH

O·W·MIŁOŚZ

MIFIBOSETH

Z FRANČINY PŘELOŽIL
BOH·REYNEK

I

Západ slunce.

Trůnní síň. V pozadí terassa. Pohled na Jerusalém. Audience. Král jest obklopen strážemi, rádci, zákonníky a obětníky.

Sarajáš, prvý tajemník, oddělív se od skupiny starších, postaví se k nohám prestolu.

Sarajáš Moc pána, příjemného Nejvyššímu, oblažuje duši služebníka: neboť Moc jest ctností Králův, jsouc matkou Poslušnosti, svatosti národův.

Jest krásné býti služebníkem v domě toho, jenž nikterak se neobává lidí. Zde ni nářku umlčeného, ni tajné závisti, ni šuškáni v hodinu spánku.

Když modlitba pohyne na rtech praotcových a když nejmladší sestra, vzduvši sladké svoje tváře, sedmkrátě foukne na cudnost svícnu, syn nejstarší vstane, řekne: otče, ejhle jaká byla práce dne.

Vykonali jsme toto, máme v úmyslu ono. Dvacet služebníkův se odebralo na pole, neboť ejhle smavá doba hojnosti; a deset jiných vyšlo na pastviny, za zvuku šalmaje, přítele vzpomínání.

A čeledín se vydal na cestu do města, s pu-klou radlicí a vykaženým kosířem. Já pak, otče,

pobíhal jsem tam i onam, bdě, aby společný úkol prospěšný byl tomuto dni života.

Takto já, Sarajáš, druhý v Israeli, pln důvěry povstávám. Ustanovil jsem tři vladaře na stráž kraje Moabských, tvých poddaných a poplatníkův; a vyvolil jsem dva do Soby, na řeku Eufrat; a stanovil jsem Banajáše nad Cerethity, a Míku nad Felethity.

A rozdělil jsem, mezi šedesáte našich pevností, deset tisíc Syrských z Damašku, pět tisíc sedm set jezdcův krále z Soby a tři tisíce zjímáných v údolí Solnatém.

A to dnes jsme dokonali svoje dílo roční, onu mohutnou věž, která se dívá na Emath, a jejíž podoba jest krásna jako stín mateře.

Já pak sám, Sarajáš, jsem složil dobrozdání o svých úřednících a vladařích, a ukládám je u tvých nohou na stupeň trůnu, díky vzdávaje ti, Davide, za všecku tuto vznešenou práci, kterou jsi mi uložil.

David Na slávu Věčného.

(Znění rohů v dálce. Nyní Josafat, druhý tajemník, přichází a staví se tváří v tvář prestolu.)

Josafat Bohatství pána, milovaného Věčným, obveseluje srdce služebníkovo. Obživa těla, svoboda ducha, Hojnost jest vážná přítelka krásy, tvrz řádu a souladu, a pramen činnosti, která obživuje: jestiž dcerou práce i matkou práce.

Jako v prvních hodinách doby dešťů služebník muže mocného počítá stáda, vykazuje kaž-

dému plemeni místo na jeho zahálky zimní,
potom se usadí ke stolu pánovu řka: Ejhle,
dobrodinče, stav tvého bohatství: volů tolik;
a ovec tolik, a tolik koz.

Tak já přicházím, já Josafat, abych srdce
obveselil Otce Israelova. Neboť pod bdělým
pohledem Ahiludova syna dvacet tajemníkův
a čtyřicet písařův, páky, váhy a rydla v rukou,
po třicet dnův a třicet nocí, v páře podzemních
jizeb

vyptávalo se zlata barvy lásky, stříbra s hla-
sem ženy, bronzu soumráčního a bouřného:
a taj odpovědi vyryt v tomto vosku, ostříhateli
pravdy.

Nalezneš zde věrný účet, ocenění přesné vší
nádhery, nabyté v zemi Filistinského, Moabity,
Syrského. Orle oděný dnem, obojmi pohledem
svůj zářný poklad zemí a moří!

Vozy Adarezerovy, jejichž nápravy jsou jako
hudba večerůtvých; ohromné pavězy Damašku;
lodice z lahodného zlata pána Emath;

perly Jihu, jež jsou jako poblednutí vášně,
a klenoty z Beroth, jež jsou jako oheň zřený
skrže vodu, a nádoby barvy jitřního měsíce,
přinášené dlouhými karavanami Joramovými,

všeliká věc, ó Davide, zde zaznamenána jem-
nými rysy jeho podrobného vypsání.

David Aby byla zasvěcena Věčnému.

(Hlahol rohů ve branách města.)

Síba, stařec, prostíraje se před trůnem. Nijaká věc
na tomto světě není neliba očím slunce. Zora

svítá, a němý červík vylézá z země a zespod kůry. Takto Král mne zavolał, mne, Síbu, služebníka Saule mrtvého, řka:

že, pakli ještě zbyv zůstal někdo z krve Jonathovy, miláčka mého, ochrance mého, půjdeš za ním, Síbo ty, a řekneš jemu: David tě volá hlasem nízkého muže.

A divná tucha (byla vzpomínka snad starodávná) zavedla mne v Lodebar, tichý svah na vodách Smrti. Jest to místo zasmušlosti, tvrz skalisk.

Prameny jsou vzácný, místa okolní jsou jako kůže, jež se kazí; strom se živí pískem a jeho listoví jest jako rtové utrhačů.

Vítr močálu vane v oči dítky i zvířete; a chléb má chuť bahnitou a tvář panny jako by se vyptávala dáln, kde jsou kraje lásky.

A tuto jsem našel muže ležícího v onom prachuzimním, který padá na domy, jichž neosvěcuje bytí ženino. A muž prozpěvoval, nudou chvíle i srdce, hláskem, který napodobí ozvěnu svou;

a, jako dítko cizí ještě údům, jež jsou jeho domem, držel v živoucích svých rukou (jako věc se omakává, nalezená po cestě) nohy svoje ochromené.

A otázal jsem se muže tuto ležícího, řka: Jaké bylo tvoje jméno v dobách radosti? A muž nepozdvihl hlavy. Tedy jsem řekl: Muži, jaké bylo jméno tvoje mezi lidmi v dobách doufání? A odvětil mi: Mifiboseth, syn Jonathy, syna Saulova.

I svolal jsem služebníky své, a churavce jsme uložili na nosítka ze suchého dříví a ze slámy vonné větrem, bychom jej donesli, cestami rovin, do Jerusaléma. Neboť takový byl rozkaz, jehož se mi dostalo od Krále.

Muž pak s raněnýma nohama jest za dveřmi, jako spáček, jenž sní a který nerozumí.

David Nechať se ukáže.

(Vejde Mifiboseth, veden dvěma služebníky Síbovými.)

David Mifibosethe.

Mifiboseth Aj, služebník tvůj.

David Neboj se, Mifibosethe, vzdal ruce své s tváří; pohled na mne nic nemá hrozného tobě. Jako bych byl nah, a samotén.

Dlouho hledali tě po městech a po nivách; a kteréhos dne Síba přišel, služebník tvých otcův; a aj, blizounko jsi srdci mému, Mifibosethe.

Tvoje tvář je drsna a tvé roucho není podle doby roční. Tak sám, tak sám! s větrem pouště hovořícím nespavostí!

Mifiboseth Kdož tedy jsem, ó Davide, že jsi shlédl k této věci na cestě? A proč nebylo by dobře mi kde jsem, se slepým, a s ženou která pláče jedíc, a se psem, jehož srst proměnila pach?

Jsem nepatrný, a zbloudil jsem, a tuze dávno již mne nehledají. Přece však vím věc nebo dvě. Víím, že srdce mocného není jako srdce muže bez ženy a bez chleba, a že jest zavřen jazyku věcí, které nejsou máním.

Vyrostl jsem mezi nejnižšími, sdíleje starost vrabcovu, pije bouřku z rukou svých; a bez stýskání: neboť ve všem prostoru samoty není. Sám vzduch ježž dýcháme jest dchnutím otce.

A nyní moje nohy mne už nenosí, jsem jako kámen, ježž život odívá v mech; a moje hlava jako dům, kde všechno zle se daří (neboť matka jest mrtva).

A jím chléb chudého: neboť muž který mne sebral, Machir, syn Ammielův, starý pastvec, dobroděj můj, má oči bílé jako kámen, a o slunku vypráví jako o zemřelém otci.

A jest vyživován synem svého bývalého pána, a pták a okřídlené zrno s větrem vlétají do domu jeho.

V zimě dmychám do uhlí a naslouchám vodě, která vře; ale když se navrátí léto, nalezne mne sedícího přede dveřmi; nebť se dívám na ženu, která se ubírá k studni, a na radostný oblak, který létne k moři,

a na kopce korálové v dáli sbohemdání, na ptáka s hlavou šibalovou, který kráčí jako člověk a v tom obrací se, aby na svůj před ním zastavený stín se podíval, na barevném písku pěkném.

A nadejde-li hrdé Poledne Boží a všecek prostor jako kámen se řítí, pravím: Požehnán buď Věčný! a natahuji se v oblázcích na cestě. Neboť moje hlava jest jak prázdný dům v dnech trhovách. Tehdy vše se splňuje, nechť chci tak nebo nechci.

Taký, Davide, můj život. A ptám se tvého: neočekáváš-li putovnice, jež by znala cestu? Co si počnu, rci mi, ve krásném tvém přebývání?

David Muži, nechať srdce chudého zde ničeho se neobává; toto místo není domem štěstí. Ó Mifibosethe! Kdybys očí toliko pozdvihl ke mně, odměňuje, pod rudostí a zlatem tohoto konce dne, jímž jsem oděn, ubohý prostor hrobu mezi nehtem a vlasem!

Ó putovníku samoty mé! mého léta, jež se končí! kterak byla by ti sladka, tato almužna stromu, tato věc spadlá, plna ohně a vody! sebež ji, příteli: jestiž mé truchlivé srdce.

Požehnána budiž doba zralosti! požehnána zasmušilá chvíle naplnění! Kdy člověk nasycen si lehá jako obilí, jež barvu má dřímot!

Kdy všeliká věc země slunci zlato svoje odnímá, a z duhy sedmera dnův myšlenky jen pozůstává barva lásky! O muži, pohleď na mne! Zdaliž není toto syn Isai, Betlemský, pastvec s hor, na slunci vzpomínání?

A jakým jiným statkem shledáváš jej tolik bohata, než pamětí jeho krásné doby medu a holubic a jmen nepřítomných? Ó Abigail, ó Achinoam, choti pochované! Ó Jonatho, ztepilý strome ochranče!

Národové přešli jak oblaku stín, vítěz i poražený jedí chléb z písku a z deště, a srdce bělí, a čas není již jako vlaštovčin let!

Ó muži! ubohá něha té, jež se zdržuje na křižovatkách, jest statkem dražším nežli všecko

panování obzorům. Víš, že jsem miloval láskou velikou Jonathu, otce tvého.

Byl mi jako dlaň otevřené ručky dětské, jako šelest ukrápění z srdce v samotě noční.

Ne, Mifibosethe, již neobrátíš svojí tváře za bledostmi Lodebaru, ale usadíš se za můj stůl, stín klidný a vznešený v tichosti smolnic!

A zmyji tvoje nohy zraněné, a předložím ti chléb života narozený z prsti Kananejské, víno lásky uzrálé na vinici hrdinově.

A Síba, sepna ruce po způsobu starých lidí, bude se zdržovati u tebe, s služebníky svými, on sám nejpozornější ze všech; a povoláme starého přítele tvého Machira, slepce; a budete se zdržovati přede mnou, a já povím ti, kdo byl tvůj otec, a ránu srdce před tebou obnažím.

Jest v nádvoří mého domu kout libě zastíněný; zde voda samoty ševelí jako spící žena, která dýchá vzduch zahrad.

A slyším drápek hrdliččin na kameni oděném časem; a palma sladkou svojí hlavou pokyvuje jako dítě, jež dí ano.

A vůně vůkol jsou jako tváře sester, které naslouchají. Brána vzdychá, a není-li krok služebníkův jako hrst písku rozsypaného?

A ticho znenadání, a jako kdybys bral se, dech utajen, místem poledním, kde dřímá kdosi, jenž ti odňal srdce.

Občas také vítr tam vchází a zastavuje se jako cizinec, jenž přišel vyhlížeti pannu; tehdy růže večera se zachvívá, a Minulost dumá s tváří

Štěstí. Tuto budeš prožívati chvíle svého srdce, Mifibosethe.

(Vstane, sestoupí s trůnu a obejmě Mifibosetha.)

Achimelech, první obětník Ó Israeli! Až zde nebudeme, potřeseš hlavou a řekneš: byl krásný den!

Sláva Velikosti! Neboť něžná láska ležící u jejích nohou nikdy se neuslyší jmenovánu Pochlebenstvím aneb Strachem!

Sláva Moci! Neboť Zádumčivost sedící jí po pravici sama přikazuje úctu.

David Slbovi Svěřuji ti, služebníče Saulův, dítě tvého pána. Jdiž, pokoj s vámi.

(K shromáždění:)

Tento jest Mifiboseth, syn Jonathy, miláčka mého. Nalezl jsem jej v jeho domě chudoby, dal jsem mu vejíti v svůj. Budiž zde uvítán jako vůně jitra, jako ptáče větrem přinesené.

Živilť jsem se láskou otce jeho jako chlebem; usínal v mém náručí, a moje mládí sklánělo se nad jeho spánkem jako tvář, jež v dešti se poznává.

Láska ženina jest jako slunce nestálých dnův; přelétniž ve větru oblak, ihned na srdce padá stín. Avšak láska přítelova, toť vnitřné léto medu.

A barvy naší radosti ženě náležejí, ale pro přítele krásným a hrdým se činí květ myšlenky a hoře.

Budiž vámi tedy milován můj bratr Mifiboseth, jako kdybych již byl mrtev, jako kdyby již vám byl drahý na moji památku.

Abiathar, druhý obětník. Od dávna již milujeme nejponíženější, díky naučení Krále, moudrosti plného.

Ó pastevče s hor! Štasten, kdo rozjímá život s místa vyvýšeného! S čistých vrcholkův oko neobjevuje než soulad!

(Hlahol trub vyráží, ohlušující, v branách paláce. Vstoupí Abisaj, strašlivý bojovník, přejde síní maje tvář přisnu, krok odměřen, a zastavuje se před trůnem, všecek přikrý ve své zbroji.

David Ó posle! nadarmo se namáháš, bys opanoval svoji radost! Jediné neštěstí zná pravé ticho. Tvoje tvář jest jako černý mrak, ale pohled tvůj orel sstupující v paprsku. Mluv.

Abisaj Králi, a vy, synové Israele! Bratr můj Joab vysílá mne k vám. Z Beth Rohobu bylo dvacet tisíců, ze Soby třinácte tisíců; z Istobu deset tisíců; synův Ammonových, třicet tisíců.

Joab zavolal mne, řka: Zkazím Syrského; ty, bratře Abisaji, udeř plémě Ammonovo. Řekl jsem Joabovi: Staniž se tak. A když se rozbřesklo, bylo již tak.

Sobští a Rohobští a Istobští byli ve vůkolí; synové Ammonovi byli sšikováni k bitvě u vchodu brány.

Viděl jsem blesk Israele, kterak udeřil modloslužebníka: řítíl jsem se za ním jako hřmění.

Leží po planině: déšť sbíhá po jich otevřených očích. Zející jich ústa se živí temnotami. Ticho se lokty opírá o horstva, a rozjímá je.

Všecek hučící kraj, všecka pláň větru a obilí,
až na hranice Aramu, Davide, tvá jest.

Králové zajati následovali mne s vozy, koň-
stvem a zbraněmi. A Joab jest před Rabbou,
městem vod, odsouzeným.

Achimelech Ó zemi Kananejská! ó matko! ó
milenko! Jako v stínu planých růží, na okraji
prašného pole, dítko dříme, které paběrkárka
zahalila barevně, a jako nevěsta odpočívá pod
vrkající střechou ženichovou,

tak tys uložena, mezi mořem a pouští, v něze
a kráse Věčného. Chabé oči stáří mého, co jste
zřely? Cestu vydlážděnou zlatem, vozy břítkého
ohně,

zlaté bohy v blátě, bohy z bahna v krvi, národy
prostřené, trůny prázdné; a v Jerusalemě, srdci
dvanáctera pokolení, u nohou archy úmluvy,
Král oděný jako vážná doba žní,

strašlivý a krásný jako Láska! Hrobe, otevři
se! sstup, ó Noci! moje oči uviděly!

Sláva synu Jesse! Budiž rod jeho s námi až
do konce světa!

David, *povstává* Oděnce, jdi a oznam lidu naše
vítězství. Ty, kněže, zůstav tuto muže, jdi a díky
vzdej Tomu, jenž jest.

(Všickni vyjdou z komnaty.

Ticho.

Stín zaplaví nesmírnou komnatu.)

David sám Moudrost, moc, bohatství, velikost...
ó chlebe vezdejší, kterak jsi mi hořký! Ó únavo!

Skloň jen hlavu, Pýcho! Chud láskou, nadšel večer.

Ó únavo, pojmi mne! Pojmi mne, smutku, jako hrob, neb jako žena, která otevírá náruči muži jenž ji živí a kterého nemiluje, aby krásné paže nadním se zavřely jako noc nad utonulým, jenž jest nalit bahnem!

Čekal jsem, a nic nepřišlo. Den jest mrtev, a Věčnost bude hledati jeho hrobu a nenašedši, řekne: Tento den nebyl.

Aj, Večer. Pozdrav, samotáři. Jdeš, bys odňal opuštěnému muži jeho stín. Ale moje staré srdce není domem, jehož obraňují. Brána mého života jest dokořán, ó zlodějko, ó Noci! I vzpomínku odnes! Strašlivý jest spánek, který následuje po dnech bez lásky.

(Dlouhé ticho.)

Ó Pravdo! Kéž by nebylo dáno tebe viděti než přítomností Lásky! ó okamžiku, okamžiku, zač tě uchopiti? A přece usedáš, křídla ospala, v otevřenou dlaň lásky nejkrutější!

Ó Lásko! kterak mi tebe potřebí! neboť ejhle nuda přivolává smrt, a děj světa se smazuje z mé paměti sirotkovy. Ó Lásko! proč jsi zemřela? Čím jsme, bez tebe? hemživá havěť, jako myšlenka, jež hledá, nenalézá, a hyne.

(Dlouhé ticho v stínu čím dál hlubším.)

Nachež vyjde měsíc, a zároveň doléhá hlas ženy.)

Zpěv Chtěla jsem prchnouti Lásce, královně bledé a kruté, která rozplakala matku moji.

Její tvář jest spanila, její tvář jest jako půvab
šilenstva náměsíčního. Ale svívá slepotu na
oči té, která spí.

A její hlas rozplakává srdce: jest jako voda
zahrad pod modrými listy.

Ale jest voda, jež nehasí žízně, ó sestřičko.

Chtěla jsem prchnouti Lásce, neboť jest žár-
liva na mládí moje.

A proto jsem se ubírala za větrem, pískem
a oblakem.

(Dále zpívá)

David Stará písni, jež si stavíš hnízdo v divném
srdci ženském. Konejšil jsi moje mládí, ubohý
sladký hlase, ó bublino vzduchu a luny!

Nezměnila jsi se... Ne, jest moje srdce,
jehož zde již není. Tys vždycky táž: jest jako
v době ovcí. Kterak se končilo? „Ale Sorek,
ale Eloth..“

(Zmlká a naslouchá.)

HlasAle Sorek prudký ručej a Hen-Gedi
poušť.

A horstvo Efraim a Eloth město nedaleko
moře pravili mi:

Navrať se, sestřičko; ta, které jsi uprchla, tu
byla mnohem dříve nežli ty.

Veškera království země její jsou.

(Ticho.)

David blíže se k terasse Jest minulost luny jež
takto zpívá? sladkého a truchlivého hlasu! jeho
lkavá ozvěna v mém srdci zvoní jako v dutině
ulity vzpomínka na moře.

Vidím ji... jak jest velika a spanila! spouští závoje své... Ó Kráso! jak jsi cudna. Ó sestro štěstí, které se nedostavilo, poznávám tě!

Nyní skvoucí urnu naklání, a voda crčí s měsícem jí po mohutných ramenou a po vznešených bedrách. Není panna, jest to postava mocného léta.

Sklání se, by kolena si otřela, a věřil jsem, že slyším strašlivý zvuk její kštiny dopadnuvší na kámen.

(Udeří na gong. Vejde služebník.)

David Ona žena na terasse. Ihned ať sem přijde.

(Služebník se ukloní a odejde.)

Co jest toto? Radost a bázeň vešly v srdce moje touže branou. Návštěvnice kradmé! Jejich krok není krokem lásky. Nerozeznávám jí.

Ana tvář Abigail se pozdvihla na moji, nechvěly jste se takto, ó mé ruce! Hlas v nebi vysokém, trubka oznamující čas časův

neuvrhla by mne v tento zledovělý zmatek. Co jest toto? Strach mám. Chtěl bych viděti se obklopena oděnci a pochodněmi. Nevím, co to jest. Děje se mi jako člověku,

který by se probral z spánku v dálném příští: znamení se ukázala na nebesích; a ejhle, jsem na zemi Faraonově. Jsi dítěto zachráněné z vod? Jsi-li z pokolení Levi?

Co praví? Dítěto, co pravíš? Že jsi z rodu Davidova? Proč činíš slib nazarejství? věčného? jaké jest nazarejství věčné? Mlčí.

Aj, kterak pozdvihá ruky... Jest doba posledního pokolení, praví. A na to: bylo jich čtrnácte a čtrnácte. Kterak jest bled, kterak jest bled!

Pojď, tvůj otec, matka tvá tě hledají... Neodvažuji se pojmouti jej za ruku... Ó miláčku! ó miláčku! kterak jest podivný! není jako jiné dítky. Joabe, Abisaji! ke mně! uchopili jej, odsmykují jej!

(Dlouhé ticho.)

Nic již.

Ani vyřící bych nedovedl, nač jsem patřil. Jaké spanilé ticho spadlo na moje srdce. Nevím již, nerozpomínám se.

(Ticho. Měsíc se vybaví z mrakův a ozáří síň. Vejde Bath-Sebah.)

David Ženo, znám hlas tvůj teprve hodinu. Kdo jsi?

Bath-Sebah Jsem Bath-Sebah.

Otec můj byl Eliham, moje matka byla Timnab.

David Požehnán buď otec tvůj, jenž tě učinil tak velikou, požehnána matka tvá, jež tě učinila tolik krásnou.

Bath-Sebah Poslal pro mne Král, přišla jsem.

David Neboj se nic, Bath-Sebah. Proč se chvěješ?

Bath-Sebah Ne ze strachu. Služebník tvůj přišel, a já šla za ním. Pod tímto pláštěm všecko toto tělo ještě crčí vodou.

David Znáš-li mou tvář?

Bath-Sebah Viděla jsem pomazaného Páně

nedaleko Archy Sittim. Vycházel se svými o-
děnci proti synům Ammonovým.

Byla jsem tehdy v desátém svém létě. Od té
moje myšlenka provází Krále, dnem i nocí.

David Tvůj choť...

Bath-Sebah Jsem manželka Uriášova, Hethej-
ského.

David udeř v gong. K služebníkům Nechať ženy při-
chystají pochodně.

(Ticho.)

Očekávám Abisaje, bohatýra.

(Služebník odejde.)

David Pověz mi svoji myšlenku, Bath-Sebah.

Bath-Sebah Myslím si, že ruka Věčného jest
na Králi a na jeho služebnících.

David nadzdvihaje závěs Ženy osvíti tvou cestu.
Jdi. Pokoj provázej tě v příbytek tvůj, moje lásko.

(Exit Bath-Sebah.)

David Totot jest tvář posledního štěstí. Jest
podivně placha a žárliva.

(Vejde Abisaj.)

David Kdy sšikuješ vojska?

Abisaj Za prvého ohně denního mužové moji
budou pohotově.

David Znáš-li Uriáše, Hethejského?

Abisaj Jest muž bez úhony a udatný.

David Řekneš bratru svému Joabovi, vůdci
vojsk: Promluvil Král.

„Postavte Uriáše v předu boje, kde jest nej-
silnější bitva: a opusťte ho, aby jsa poražen
zahynul.“

(II. Samuelova, XI., 15.)

II

Terassa.

Krajina neskonalé hloubky.

David Z dalekých přišedši cest, hle jaro září;
přináší nám pokoj srdce, sladký dar.

Pozdvihni se hlavo drahá! Aj, lepá tváří!

Horstvo jest ostrov uprostřed par:

opět se odělo ve smavých barev žár.

Všecko jest důvěra, poklid a kochání.

Kterak svět jest krásný, kterak svět jest krásný,
milovaná.

Slyšíš-li? vítr se přehání.

K nám vane... klesl vana!

Do všeho království lásky vůně vod vtkána.

Včelka mladá,

slunce dcera,

vzlétá aby prozkoumala zahrad šera;

slyším, kterak bučí stáda.

Pastýřovi v odpověď, slyš, ozvěna zní sterá.

Kterak svět jest krásný, kterak svět jest krásný,
milovaná!

Den milostný nám horou pod závojem dává
znamení.

Vstaňte, sladká lásko, zpolehněte na mém ra-
meni;

odhrnu rokyt kšticí nad šepotem rybníka,
 dívati se budeme do údolí.
 Květ se sklání, strom se chvěje: vůní opilo vše
 žhne.
 Moje mocná lásko, moje sestro veliká,
 poběžme kde zahrad pták jest skryt, nás lákající.
 Pojď, srdce ukrutné,
 pojď, sladká líci.
 Větrík vana v oblak jasmínový, tváře jako dítko
 dme.
 Holubice krásných nožek létne k studnici, by
 pila;
 jak se v nové vodě jeví bílá!
 Co nám praví? Kam se skryla?
 Řekl bych, že v novém srdci mém luzně lká.
 Hle, jest daleka...
 Kterak svět jest krásný, kterak svět jest krásný,
 milovaná!
 Ó sestro myšlenky mé! Jakým omámen jsem
 tajemstvím?
 Osvěť, vzbud' mne, duše mátohami snu jest
 obetkána.
 Oh, jistě, jistě spím!
 Jak jest život krásný! ani lži, ni výčitek již necítiti,
 a s země pozdvihá se kvítí
 jež jest jako mrtvých odpuštění.
 Ó měsíci lásky, pocestný, dni radostného pění!
 Staniž, hosti, buď nám útechou;
 odpočineš u nás pod střechou.
 Těžké záměry tvé zasnou v stromů ševelení
 měkkém;

nasytíme tebe chlebem, medem, mlékem;
neunikej nám.

Což na práci máš tam?

Skryjeme tě všemu pečování.

Krásná, tajná jizba, žádné nevnikne tam hnutí,
v našem domě spočinutí;

stínoví zde zelené se v otevřená okna vklání,
v okna, která na zahradu slastí, samoty a vody
zotvírána.

Naslouchá... a stanul v přemítání...

Kterak svět jest krásný, kterak svět jest krásný,
milovaná!

(Ticho.)

Neodpovídáš, Bethsabé, smutně skláníš hlavu. Čas vdovství minul; nejsi-liž u mne, Královna? Zda Věčný nepožehnal našeho svazku? Syn se nám narodil. Proč tedy, krásná hlavo, tolik smutnou tvář?

Bath-Sebah Víím, Davide, že ruka Svatého Israelského byla na Králi a na jeho služebníci; a víím, že Hethejský zemřel smrtí chrabrých před Rabbath, ve vřavě plesné. A miluji láskou velikou a sladkou.

Přece však smutek se sklonil nad srdce ženino. Vyptávám se ho marně, mlčí a potřásá hlavou. Nevím co má, neví snad, co mně se stane.

David Podívej se, lásko, na ten zadumaný mrak, jenž míjí: neví odkud přichází, neví kam se běře. Jeho běh po novém blankytu nezůstavuje sledu: ale tvář země se zasmušila, srdce zahrad vrká hlouběji, a strom jest jako myšlenka večerní.

Vaniž, větre! Vaniž, větre jarní! Kterak je daleko, kterak je daleko! Kdo ještě se rozpomene na černého neposedu? Hle co jsi, smutku žen: přicházíš, pomíjíš, kdo se rozpomíná?

Bath-Sebah Nikoli, Davide, zasmušilost jest v mém srdci jako chorá žena, které již tvář dítky nevykouzlí úsměvu a která neposlouchá již jitrního švitoření služebniček.

A sladkokyselý hlas stařen, které vidí všecko, již jí hlavy nepozdvihá. Bojím se toho co již není, bojím se toho co přichází.

David Zdalis neřekla sama, že ruka Věčného byla na nás?

Bath-Sebah Svatý Israelský zahnal mne v tvou cestu, Davide, a děl mi: Budiž zde. A tys přišel, a Uriáš jest mrtev, a moje srdce se zavřelo nad ním jako voda po níž se rozbíhá poslední kruh, a jež se zavírá nad utonulým. A dítko, dokonalé tváří a tělem, nám se narodilo.

David A syn ten bude panovati dvanáctu pokolení. Ty víš, o Bath-Sebah, že jsem chtěl, kdysi, zbudovati chrám Otcí nebes, zemí a vod. Ale Nejvyšší, Jediný, odmítl dar srdce,

řka: Vytrhl jsem tě z nicoty, pastevče z hor, a putoval jsem s Archou chudoby a milování, a jako ty a tvoji spával jsem na poušti, a byl jsem přítelem větru, a únavy, a kamenův. Zůstaňme jak jsme.

Ale dám ti syna, který bude sličnější, větší a moudřejší tebe, králi ovcí. Dám tobě syna, a budu mu Otcem, a on mi bude Synem.

Ten pak Syn, tento pak Syn! zbuduje mi
Chrám větší než Kanaan; obsáhlejší nežli země
milování. Vzdělá jej na kameni jediném, a tmel
bude pevný, bude pevný, díím ti,

jako milování a jako smrt a jako hoře matek!
A ve zdi bude jedenáct průhledův do nesmírna;
a dvanáctý bude zavalen temnotami, zazděn
na lež, kosti a hnilobu.

A oběť pomine: ale srdce lásky hořeti bude
na věky, a bolest její bude velikým světlem na
svět.

A oznamem bude oznam tří skutečností: noha
bude se dotýkati srdce země, rozpřažené paže
obejmou věčnost, a hlava bude samým středem
veškerenstva, v lůně Lásky jedině a vědomé
nade klamy zrcadlení.

Pokolení bude čtrnácte a čtrnácte, věkův
bude dvě, a dnové naplnění tři. Ó Bethsabé,
o Bethsabé!

Vidím jej: strom podfát, kůra bílá hrůzou.
Vidím krásné tváře, jež se smějí na výsluní;
cesta postlána ratolestmi. A chytrá oslice krůčky
svými po ní cupe.

Tvář světa se proměňuje: mladá luna vyšla.
Vítr usnul ve svém hnízdě z oliv. Proč pak
praví, že otec jej opustil? Proč to pravíš, moje
dítě? Bědal uchopili jej, vlekou jej!

(Ticho.)

Nic.

Ruka se mi dotkla čela, a odtáhla se, a roz-
pomínám se jen na výkřik procitnutí, hle nářek

dítka, jež se právě narodilo, a jehož hlava jako kámen bez paměti. Krásného utišení! A kterak zčistěno jest všecko!

Bath-Sebah Ó Davide! divná doba nadešla nám! Ale chci se ozbrojiti důvěřivou pokorou. Prikvačiz nejhorší, cítím, že ruka Věčného na naší lásce.

(Odejde, tvář v dlaních.)

David Ó veliká nevinnosti zarmoucená! kterak jsi mi předraha, kterak tvoje přítomnost jest dobrodějna! Tato chůze, tato chůze ženy s velikým srdcem mateřským! Jako plachta na moři, v poledním tichu! A tvůj stín jde za tebou s láskou a bázní, ó všechna sladkosti!

Moje srdce jest mi jako břímě an je nesu, moje duše mi jest hořka. Mrtví mocnější jsou nežli my.

(Vejde Mifiboseth, veden Síbou a služebníkem. Posadí se, pokyne svým průvodcům aby se vzdálili a dívá se dlouho na Davida. Ticho.)

David Doba průzračného prostoru se navrátila; země jest krásna jako tvář Rozjímání; Život, stoje na zelenající se mohyle mrtvých, prozpěvuje svůj hrdinský hymnus nesmrtelnosti: nemůžeť umřít Krása; tvář její učí nás důvěře.

Duše zahrad! snílku s tváří medu bělostného! Mifibosethe, můj bratře! jaká podivná starost, jaký neblahý sen tě vyhnal z ševalících útulkův, ó moudrý samotáři, ó cudný důvěrníče stromu a hnízda! Přechistý, kterak přítomnost

tvá, v takovéto chvíli, zde, udivuje bratra tvého!

(Dlouhé ticho.)

Co se děje? krásná tvář přítelova jako nebesa, jež pláčí; bratr hledí na mne a jeho pohled prohlubuje ticho.

(Ticho.)

Mluv, ó synu miláčka mého! moje duše se chvěje. Někdo byl by ti ublížil?

Mifiboseh Vytáhl jsi mne z prachu, řekl jsi srdci mému: raduj se, nejsi již samotno na zemi. Posadil jsi mne na pravici své, řekl jsi ústům mým: jezte, konec létům bez chleba.

Ukázal jsi mi lůžko z prachu ptačího a z vlny ovčí; řekl jsi mému tělu nemocnému: Odpočiň si; večer nadšel.

A jsem jako syn v tvém domě bez ruchu. Pes zívne s tváří milující jdu-li mimo, a směje se v svém hrdle.

A služebník přijda dí mi: Král jest tam a tam, a čeká. A dobře vím, že služebník mi mluví jako svému dítěti.

Poněvadž jsem bílý v tváři, a že nohy mne bolí; poněvadž málo znám život a že zvuk zlata mne neokouzlí.

A dobře jest mi, sedícímu ve hlubokých zahradách tvých, s druhem Machirem; milujiť očekávání, neví se čeho, mezi stínem a vodou.

A holubice odpolední podřimují, vrkajíce sladce, neví se kde; a spanilá nebesa ubíhajíce míjejí; a voda dívá se jim kterak unikají a

usmívá se na ně jako žena; v tomže paprsku se na ně usmívá i na uvítanou i na loučení.

A občas, v hodinu kdy stráže střídají se, pacholata přeskakují zeď a chtějí po mně písku na svá opevnění, a prosí mne, bych nepověděl Králi a zůstavují barevných zrněk či fiků na lávce mé, aby zakoupili moje mlčení.

Miluji svůj život šťastného spáče v tvém domě velikém. Ale dnes, Davide, přes sladkost nového času, moje srdce jest jak tato vlhká a holá hlína pod tíží balvanu. Jest příběh, který trhá srdce. Ó Davide! ó veliký soudče v Israeli!

(Zakrývá si tvář a pláče.)

Byli dva muži v Jerusalémě. Jeden byl bohat, druhý byl chud. Bohatý měl skotu a bravu v hojnosti; chudý neměl než ovečku.

Byli sousedy, Davide; a chudý, vykloněn s prahu příbytku svého, viděl an mimo se ubírá bohatec, a nezáviděl.

(Ticho.)

Ovečka chudého vzrostla s dětmi chudého; byla jim sestrou. Byla ovečka lepá se stuhou na šíji, nikoli z těch, které se ostříhávají a které se jedí.

Myli ji jako dítě a pila z misky dětek. Měla slaměné lůžko v zimě, a lůžko z čerstvých travin v létě; a měla jméno, jméno dívky.

(Ticho.)

A když pocestný s hrdou tváří se zastavil u bohatce, bohatec povolav služebníka, děl mu:

bude potřebí hodův u nás na sklonku dne, neboť pocestný jest mocný muž.

Ale časy, kterak víš, jsou zlé, pro války Královny. Vezmeš tedy ovečku sousedovu, a potěšíme se.

(Ticho.)

A ovečka chudého obětována.

David Živ mi Věčný, že člověk, jenž toto spáchal, hoden jest smrti!

Mifiboseth Tys ten člověk.

(II. Samuelova, XII., 7.)

(Ticho.)

Byl jsi nah, neměl jsi než kozí kůži, dešti vyrudlou, na zakrytí svojí hanby. Chléb, jež jsi jedl, byl černý, a vrzal pod zuby jako písek. A pil jsi vodu z ruky, a mléko z přelomené misky, již dvě části sevřino bylo pruhem kůry.

A radostí tvou bylo foukati v křiklavou šalmaj, a učiti úskokům svého starého psa horského. A Jesse, otec tvůj, díval se na tě skrze slzy staroby, a vrtěl hlavou a stýskal sobě;

bylyť četny dítky, a tys byl nejmladší, a tvoje písňe povaleče rozsmávaly lidi. Tenhle neví nač má ruce, říkali si; zemře ve vrásčité kůži pastevcově.

A tys nerozuměl, a tys léčky strojil dívkám, a večer bylo slyšeti hlas tvůj za skalami, z kterých vane strach. A pocestný se tázal: aj, kdo tam tak libě zpívá?

A pachole z vesničky se smíchem: toť syn Jesse, toť David, jenž není k ničemu; jenž nikdy

nebude mužem a jenž nikdy mítí nebude ni
choti ani dítek;

jestiť loupežník; nikdy si s námi nehrá, a v
den sobotní, místo aby zůstal doma s bratry
svými, běhá po potocích, a lehá si na břehu
bystřiny a prozpěvuje.

A zavolá-li jej kdo, sbírá kámen a klne a plvá;
neboť jest jak osel který kouše, a miluje samotu
láskou zvířete, jemuž se chvěje srst.

Viz, co se říkalo o tobě, Davide, a rozpomínáš
se na hory, na stromečky plané v horách, a na
starý dům, jenž byl přítelem větru a noci; zapo-
mínáš člověk štěstí, ale dlouzí dnové chudoby
věrnější jsou.

Ó soudče, nepřeruš mne; ó soudče v Israeli,
dveří srdce svého neuzavřiž mému hlasu! Kte-
réhosi dne zpěv tvůj výše se vznesl ve vzduchu
zkouzleném.

Měls tehdy čelo býčete, jež vemene dosud
hledá, a tvá ústa měla prostnou barvu bobulí,
které visí ve hroznech, a když jsi pozdvih paží,
podobal jsi se orlu, jenž se spouští z hnízda,
aby létati se naučil.

A tvoje oči byly plny libosti a šibalství, jak
oči lvička, který schovává se, na matku svou
skočiti se stroje. A Věčný obrátil oči svých na
tebe, který jsi zpíval, Davide; a aj, Věčný se
zasmál, jako člověk uspokojený svým dílem.

Pro hlas tvůj silný a jasný, a pro slova, která
jsi nalézal; a pro slzy milování, které byly v
očích tvých a na tváři tvé. I řekl v svém srdci

otcově: tento pacholík s hlasem muže mi se líbí.

Jest výtečný, obojí duch jest v něm; a chci, aby jeho něha byla rádkyní jeho síly a jeho srdnatosti. A pod čistým pohledem Lásky vyrostl jsi jako strom, který nejlepší místo má na výsluní, a jehož kořen tápaje nalézá tok praménku.

A v onen den, Věčný pozdvihl hlasu svého — běda, běda člověku, jenž uslyší ten hlas a nemá srdce čisto jako kámen v bystřině, krásné tváři ze slunce a vody! —

Otec hlasu svého pozdvihl, a starší uslyšeli slova: Dávám vám jej. Buď vám otcem, králem a soudcem; přiložij svá ústa na vyryté desky, a ruku svou pravou na rámě vdovino, a ruku svou levou na hlavu sirotě.

Pomazaný Věčného, co zpáchals! ty, jehož radost a hoře činí den a noc v Kanaan! Zabils chudého mečem Ammonovým, a ovečka s dívčím jménem, ejhle, jí ti z ruky, soudče zkrvavený.

David Kdo ti zjevil ono tajemství?

(*Ticho.*)

Mifiboseth Láska, ó Davide! moudrá Láska, Jediná, Věčná, Všudypřítomná, Všemohoucí!

David Z čích úst naučil jsi se této řeči Pravdy?

Mifiboseth Pravda nevychází z zevnitř, ale z vnitřku! jest podílem pokorného klanění. Ó Milovaný! není Znalost jiného než tužba, zrodí se s věrností, bychom viděli ubohou lásku pozemskou, kterak nás přežívá,

a toť, Davide, vědomí věčnosti naší. Málo lidí má je: neboť většina jich žije ve věčnu, jako zvěř lesní dýchá v čase, nemajíc pojmu o tom. Toť, že Věčnost jest milování, a že maličko jich mezi námi, zde, zná milování.

David Ó Pravdo! kterak tvoje jméno je hrozné v ústech dětí!

Mifiboseth Nesmírné a čisté srdce Života žije v tmách, a mluví spánku člověkovu. Stařena Noc jest jako matka, která poučuje! Přísná její láska mi mluvila. „Meč nikdy neodstoupí od jeho domu, neboť nebil-liž mečem?

Lid jeho jako hluboký hvozd, smutně ševelící: neb aj, van konce se zdvihl. Ó smutné, smutné tváře černé! Podzim fičí v její zuby umrlčí, a ona pláče hnilobu.

Listoví rozváto, moře a propast podělí se o ně. Pocestný pozdvihá hlavy, a tvář ticha nahání mu bázně. A hovado, jehož čenich se hrabe v břicho mrtvoly, sténá jako opuštěné dítě. Tato truchlá doba nadšla Israeli,

neboť pych a ztrestání jsou dvojčata: týž okamžik věčnosti je vidí roditi se. Cizinec přišel, zeď se shroutila, synové jsou rozprášeni, dcery jsou jaty, modla s zuby železnými panuje v Jerusalemě.“

David Přetrhnu ticho, pozdvihnu hlasu svého za Věčným; ticho výčitky jest jako jed ústům mým, jako ohavnost jazyku mému, již se neodvažují pozříti ni vyplivnouti.

Ano, Věčný, zhřešil jsem proti tobě. Ó moje srdce, ó břemeno bolesti, jež nésti mi jest. Ó moje duše, ó chlebe hořký! Půjdu k lidem, řeknu jim: Taký hřích můj. Zabte mne, vydat' mne vám Věčný, náležím vám.

Soudce pokryt jest krví. Povstaň lid a suď! Ó moje veliká láska, co jsi učinila? Jsi-li opravdu láska, ty, jež toto učinilas? Ó moje srdce, tys mrtvo; ulehlo jsi jako tiší nebožtíci, já dům smuteční.

Mifiboseth, pozdvihaje rukou Ó jediný! ó mstíteli převznešený! dal jsi mi vjíti v jeho dům; živil jsem se jeho chlebem, víno jeho obživovalo mi srdce. A prosil jsem tě, abys mi seslal smrt; ale ty, Odvěký, tys na mne vzkřikl: mluv! vaše lítostky lidské dávení mi způsobují.

I mluvil jsem, a viz! jest nyní nah a bez obmyslnosti, a žalostný a čist, a pláče jako prvý a poslední člověk. Budiž tobě od nynějška pevnou tvrzí na skále vzdělanou, věží holubic na ostrově kochání, zdí bílou, po níž skotačí stín dítky.

(Davidovi:)

Vstaň, dobroději. Věčný prominul tvůj hřích. Neumřeš. A Bath-Sebah, choť tvá, nevinná myšlenka tvá, Bath-Sebah láska tvá živa bude. Takto pokolení bude zachováno.

Ale byl jsi špatný syn, a Otec posílá ti bolest otcovu. Skloň hlavu a modli se.

David Ó synu ochráncův! neodvracuj se od mne! ó Mifibosethe, odpověz mi! moje srdce

jest silno. Nejsem-liž hlavou chrabrých Israel-
ských? Pověz mi, dítě, dítě Bath-Seby, syn
můj...

Mifiboseth Běda!

David Ó Věčný! Jaká bolest!

Mifiboseth Slyším jako šum nářkův.

David Ó Věčný! Nepohneš se k lítosti nade
mnou?

Mifiboseth To ženy pláčí.

David Ó Svatý Israelský! kterak hořko jest
hřešiti proti tobě!

Mifiboseth Umlčují je; a, jediné lkání dítěte ke
mně doléhá.

David Ó Bože Abrahamův! nevztahuj ruky
své na nevinnost!

Mifiboseth Přicházejí.

David Ó Otče otcův našich! kterakou láskou
miluješ bolest člověkovu!

Mifiboseth *Síbovi, jenž vejde, následován několika
služebníky* Vzali na radu Mudrce?

Síba Kámen rychleji se nesřítí s nebes. Již
tvářička jest jako plod nakousnutý; ale oči s
láskou se usmívají na mateř.

Mifiboseth Jděte. Ticho panuj po domě; nechat
nejstarší z žen zůstane po boku Královny; a
strážé oddaltež lid: neboť marný hlomoz da-
vův přivaluje neštěstí.

David, *tvář v dlaních* Moje dítě! moje dítě!

III

Sedmý den.

Stín s terassou, u vchodu do příbytků Králových. Sedmero Palácových služebníků. Mluví potichoučku, téměř šeptajíce.

Semma Budete-li pokračovati, servete se ještě. Již Gareb pozdvihuje hlasu, jako vojín, jenž si připíná meč, u Ribaj vztyčil mi pěst před oči, a Híra klne a plije jako muž, jenž volem kupčí, a vousové šedé brady Ahasbaje co nevidět se přilepí na špinavé ruce Heledovy. Král-li uslyší nás,

živ mi Věčný, budeme zahnáni v tu hodinu, a obyvatelé nám dají sbohem obušky a kamením. Vejděmež všickni, nejodvážnější odhrň závěs, aneb nejstarší vejdi sám: bílá brada věci příjemnou jest zrakům člověka, jenž oplakává.

Ahasbaj Vejdu-li sám, což mu řeknu? co záleží oku plnému vody, jest-li vlas bílý nebo černý? I já měl syna. Zabit byl mi před Soko.

Heled Nuže, co činiti?

Sarar Semma, rozdavač rad, sám vejdiž. Jeho mladistvá honosení rozsmávala Krále.

Semma Nejsem než dítě a viděl jsem umíratí svého otce a svou matku.

Gareb Nezůstaňmež tuto až do zítřka.

Ribaj Kdo tě zdržuje?

Gareb Bil jsem se po jeho boku u Afeka.
Mám-liž já mu krákati na střeše?

Híra Jsou zde jako rota, přišedší, by z země vyhrabali bohatce, a nejsrdnatější se neopovazuje vyzdvihnouti kámen.

Semma Proč ty nevejdeš?

Híra Chorou dcerušku mám doma. A který z vás jest, by se opovážil oznámiti mi její smrt?

Ribaj Ženy jsou lepšími poslicemi neštěstí. My, my se neodvažujeme mluvit, pro svoje veliké ruce, a pro svoje brady.

Semma Králová sotva dýchá, a všechny dívky jsou horlivy kol ní.

Ahasbaj Nikdy se neopovážím, já, který jej viděl. Má oči člověka, jež oheň vyděsil v domě jeho, za noci. Zřetelno, že jeho dům vzpomínání vvanul mu svůj popel do tváře.

Heled Viděl jsem jej, i já. Jáť jsem vedl syna Jonathova, včera večer, s Síbou. Kterak přece maličko jest Král, vrhne-li neštěstí svůj stín poutníka na bránu!

Od tří dnův již nejl; to Síba mi pověděl. A má tvář a vlasy jako chudás, neumývá se již. A zdá se, jak by plakal po všecken čas, a že prosí jako děťátko, jež zbili ve sváteční den. A říkají, že opakuje po všecken čas takto: Moje dítě, moje dítě, a obviňuje se, že zhřešil Věčnému.

Sarar Počíná si takto, protože dítě churaví.
Nuže, kdyby věděl?

Gareb Nikdy se neopovázíme. Utrácíme čas svůj.

Ahasbaj Kde syn Jonathův?

Híra Pravda. Bylo by se mělo jím začít.

Semma Syn Jonathův a Síba vešli v dům Věčného za prvního hlaholení trubky jitřní.

Ahasbaj Nuže, skončujme s tím. Dojdiž některý z vás pro Mahaku, nejstarší z děveček. Neboť hlas neštěstí se stává sladkým a maličkým v ústech stařen, které zřely umíratí syny a syny synův.

Ribaj Nehlomezte. Jako kdyby... (*Závěs se rozhrne. Objeví se David. Ticho.*)

David Co se stalo? (*Ticho.*)

David Zdali nezemřelo dítě?

Služebníci Zemřelo. (*Dlouhé ticho.*)

David Ahasbaje, přineseš mi roucho z jemné vlny, s krásným pásem ze zlata; a háv slavnostního dne, sličně zbarvený. A sandály z hebké kůže, aby moje nohy nehřmotily v domě tomto.

Ty pak, Garebe, doneseš oleje a voňavek, a rozliješ je po mých vlasech. A potom obtočíš mi bílou pásku se stříbrnou třásní, a umyješ mi tvář i ruce. Jsemť znaven těmito šaty; mají pach nespavosti, lepí se mi na kůži. Jdětež, a nehlomezte.

Ty pak, Semmo, dítě moje, pro něco mi dojdi lahodného k snědku; a vezmi dvě džbánův a do-

nes mi vody ze studnice a lahodného vína; mám hlad a mám žízeň. Až pak pojím a pomodlím se, dovedeš mne k mému lůžku, a natáhnu se, a ty budeš bdít vedle mne. Jdouť na mne dřímoty; noci byly zlé. A necháte mne spát do chvíle až, kdy se stáda ubírají k napajedlu. Tehdy teprv pro mne přijdete, všickni, oděni svými rouchy nejkrasšími; a půjdeme v dům Věčného, a budu pěti, a vy budete mi odpovídati. Ale nechať odsud nijaký hluk nedolehne v moje uši; nebo jsem já jako místo prázdné, kde zavládá spanilé ticho, jehož den se neodváží porušiti.

Gareb Odpustiž mi, Pomazaný Páně. Jsem starý voják. Byl jsem raněn na hlavě a Král mne přijal v dům svůj. Rci mi Král: Garebe, dej si vyrvati srdce, aby moje méně mělo muk, půjdu.

Živ mi Věčný! půjdu. Chci, aby mi Král můj odpověděl: jestiť srdce jeho služebníka udiveno. Postil ses a plakal pro lásku dítky, dokud bylo ještě živo. Nyní pak, an umřel maličký, povstáváš a mluvíš nám jako v den velikého vítězství, a zrak tvůj jest suchý. Osvěť nás, jsmeť duchové ubozí. Nechápeme.

David Když dítko bylo ještě na živu, postil jsem se a plakal jsem. Nyní, když umřelo, nač bych se postil, přátelé moji?

(Ticho.)

Jdu za ním, a ono za mnou se nevrátí.

(II. Samuelova, XII., 23.)

(Služebníci nakloní hlav. David se vzdálí. Vejde Mifiboseth, veden Síbou.)

Mifiboseth *služebníkům* Mluvili jste?

Ahasbaj Vyslechl nás, a vzpřímil se, a hlas jeho byl jasný. Načež, dav nám rozkazy na tento den, uchýlil se, hlavu vztyčenu a ruce spiaty pod srdcem.

Mifiboseth *Síbovi* Vyčkáme jej zde.

(Služebníci se vzdálí. Ticho.)

Mifiboseth Tento van jižní, Síbo, jenž se zdvihl s pastevcem, a jenž neustal honiti k studnicím hořkým nevšimavé svoje stádo oblakův, tento van Jihu, jakou krásnou tvář má! Zdaž mi nechtěl strhnouti mého pláště sobotního? Pozdvih jsem hole své, prchl s smíchem.

Přichází z veliké pouště, Síbo, a myslím si, že viděl Lodebar a dům starce Machira, neboť srdce mé jest dojata jako kdyby hlas plačící je volal, volal z dále. Není-liž doba jasmínu? Kvítí tam jest chudičké, a odíno jest pokornými barvami; avšak vůně srdce hluboká jest.

Síba Tento kraj, v němž jsme, tolik jest luzný, přec jen! vše se směje na duši okouzlenou.

Mifiboseth Ano, tato země, toť tvář milencina: Vše spanilost tuto, pokojnost, sladkost. Otaž se srdce lidského. Dí ti: Jsem syn Bolesti.

Vzduch jako dítě, jež celuje vám ruce; palma kyne jako přítel v dálkách. Otaž se ducha lidského. Dí ti: Jsem otec starosti. Ó Síbo, chtěl bych umřítí daleko odtud, daleko odtud!

(Ticho.)

Nyní lze mi říci, že jsem žil mezi lidmi. Vím, kterak miluji, vím, kterak pláčím. Ale nic tak drahocenného, jako Samota.

Není-li podivno? Srdce mé jest blíže kameni na cestě než srdci mého bratra. Nic tak drahocenného mi, jako Samota.

Miluji jitřní pozdrav člověkův, a večerní zpěv přádelin a smích dítky v každou chvíli slunnou. Ale nic tak drahocenného, jak tichost Samoty.

Síba An Machir, slepý pastvec, loni sem přišel, dal mi král darem jeho dům, tam v Lodebaru. Byl jako stařena, jež hrobu hledá: dali jsme mu dvě berel, i napřímil se opět pěkně.

Ale jest každá věc na místě svém; ba i hrboLATý kotel dosud stojí na vyhaslých uhlech. Ó Pane! očekávám znamení od tebe. Víš, že moje mladost byla služebnicí v domě Saulově, a že dlouho stín můj s Jonathovým, otce tvého, nebyly než stínem jedním na cestě bitvy.

Ó Mifibosethe! pohleď na mne! Co si myslíš o mé tváři! Jest toto tvář muže, jenž se rozpomíná na lásku? Viz mé ruce: zda jest ještě práce nějaká, v domě člověkově, nebo nějaká mzda, takovýmto rukám? Ó Mifibosethe! ó můj Pane! staroba se dostavila.

Mifiboseth Kdy odejdeme?

Síba Zítří.

(Vejde *David*. Jest oděn v nádherný plášť. Jeho tvář jest bleDA, ale pokojna. Jeho chůze jest slavnostní.

Sedmero služebníkův tiše se ubírá za ním.

Načež sedmero služebníkův prostře na stůl.

Mifiboseth Jest den Odpočinku. Syn pozdvihl hlasu, Otec jej uslyšel. Jest Pozdravení jitřní. A nyní, toť poledne. Chvilé stolování přišla: neníť člověk živ jen láskou svého srdce.

Potřebí mu též, by živ byl, velikého daru něhy země. Zrno zapadlo v brázdu s potem člověkovým. Obilí se zdvihlo. Síbo, nelačníš-li?

Síba Lačním.

(Vejde Bath-Sebah, velmi veliká, velmi bleďa, velice vznešena, v nádherném hávu.)

David Ejhle, Královna. Lze nám nyní zasednouti za stůl.

Mifiboseth Síba i já odejdeme zítra, dobrodinče. Mámeť krásný dům vzpomínek v Lodebaru, a co bychom si počali mezi lidmi? Ale vrátíme se příštího roku, s prvním libým vánkem Utěšení.

Budeť doba štěstí pro Krále i Královnu, a chceme viděti tvářičku dárce, jehož dar bude přijat. Přec však nově přichozí mi nedá zapomnění na tento den. Rozpomínám se.

David Paměť spanilých tváří navrací se s spanilými dny. I já se rozpomínám. Bylo dítko krásné.

(Ticho.)

I mněl jsem nejprve, že to Zachráněný z Vod; ale odvětil mi: syn tvůj jsem, Davide. A místo bylo místem tichosti, a podivných kamenův, a oliv. A byli tam mužové, kteří spali. A an řekl: Otče, proč jsi mne opustil? viděl jsem

blížiti se nám podoby, jež nesly meče a smolnice. A tuto již se nerozpomínám.

Bath-Sebah Kterak chvíle jest podivna! Kterak vše jest čisto!

Mifiboseth, *ukazuje na stůl* Ejhle chléb, ejhle víno.

EPILOG

Děje se v přítomnosti.

Z p ě v t ř e t í h o c h ó r u

(V hlubinách.)

Duchu,
Duchu pravdy,
Slunce lásky,
Prameni krásy,
jakým truchlým dnem
pobyt navštíven
něhy zde a pokory!

Z p ě v d r u h é h o c h ó r u

(V střední oblasti.)

Synu!
Synu oděný jasností,
Prvorozený Lásky,
Lilie panenství,
Světlo slepcovo,
Ucho hluchého,
Poklade vyděděncův
jaký chmurný den
tvou krásu viděti nám brání,
ó Choti Milování!

Zpěv prvního chóru

(V nejvyšších dosažitelných výškách.)

Otče!
Otče strašlivý a moudrý,
Otče líbezný a silný,
Otče, jehož tvář
z útrapnosti se skrývá
duši jež mrtva i živa,
Otče, jehož Krása,
Pravda, Síla
k nesnesení vždy byla!
Buď nám milostiv!
Otče, jehož nezříme,
ale jenž jsi v nás živ,
neopouštěj nás!
Ujistiž nás!
Prosíme tebe klečíce!
Ozvi se, ozvi se!

(Nesmírné ticho.)

Zpěv tří chórů v

Bázeň vešla mi v srdce.
Kterak zpěvu dým
rouhavě jal se stoupati
k výšinám strašlivým!
— Cos učinil? Ó běda ti!

H l a s

Kdo zde plakati se odvažuje,
a jaké ševelení,
jež až ke mně duje?

Z p ě v t ě í c h ó r ů v

Hrůzo! hrůzo!
Smilování! smilování!
Vzdal se!
Radosti, ó radování!
Promluv! Nevzdaluj se!

H l a s

Pakli vy, vy! užíváte pláče, což pak zbude na
ubohé bratry vaše, Lidi?

Z p ě v t ě í c h ó r ů v

Jsme rozšíleni
láskou!
Ó Lásko!
odpuštění!

H l a s

Duchové cudní, nevinní, přeblažení,
šileně, na věky uchvácení,
proč jste mne volali?

Z p ě v t ř í c h ó r ů v

Israel zhřešil. Není Jerusáléma.
Kdo oželí, kdo oželí!

H l a s

Byla vůle má.

Z p ě v t ř í c h ó r ů v

Krev nevinného na Davidu vyvoleném;
cizoložství jest v Paláci.
vše pošpiněno, všecko ztraceno.

H l a s

I tak chci.

Z p ě v t ř í c h ó r ů v

Dvé nevinných mrtvo: Hethejský i dítě.
Naše srdce roztržena. Na světě tak krásném
zločin s neštěstím vždy budou panovati?

H l a s

Dlouho. Dlužno tak.

Z p ě v t ř í c h ó r ů v

Kráse odolá-li Ošklivost pitomá?
Synové zločinného...

H l a s

Po něm panovati budou. Taká vůle má.

O B S A H

	Str.
I. výjev	8
II. výjev	25
III. výjev	41
Epilog	51

58. svazek

DOBRÉHO DÍLA.

Přeložil

Bohuslav Reynek.

*S pomocí Boží a přátel Studia
vydává*

Stanislava Jílovská

v Praze-II.

(Štěpánská ul. č. 41.)

Vytiskli

*Kryl a Scotti v Novém Jičíně
na Moravě*

1919

